BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTEN I ETT INTERIMISTISKT FÖRFARANDE

den 28 september 2007 *

I mål T-257/07 R,

Republiken Frankrike, företrädd av E. Belliard, G. de Bergues, R. Loosli och A. During, i egenskap av ombud,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av M. Nolin, i egenskap av ombud,

svarande,

angående ansökan om uppskov med verkställigheten av punkt 3 i bilagan till kommissionens förordning (EG) nr 727/2007 av den 26 juni 2007 om ändring av bilagorna I, III, VII och X till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 999/2001 om fastställande av bestämmelser för förebyggande, kontroll och utrotning av vissa typer

* Rättegångsspråk: franska.

av transmissibel spongiform encefalopati (EUT L 165, s. 8), i den del som punkt 2.3 b iii, punkt 2.3 d och punkt 4 införs genom denna bestämmelse i kapitel A i bilaga VII till förordning (EG) nr 999/2001 av den 22 maj 2001 (EGT L 147, s. 1).

har den domaresom i enlighet med artikel 106 i rättegångsreglerna och förstainstansrättens i plenum fattade beslut av den 5 juli 2006, den 6 juni 2007 och den 19 september 2007 har utsetts till ersättare för förstainstansrättens ordförande

meddelat följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

1 Den 22 maj 2001 antog parlamentet och rådet förordning (EG) nr 999/2001 om fastställande av bestämmelser för förebyggande, kontroll och utrotning av vissa typer av transmissibel spongiform encefalopatiayant (EGT L 147, s. 1).

2 I artikel 23 i förordning nr 999/2001 föreskrivs att bilagorna till förordningen som innehåller åtgärder för bekämpning av transmissibel spongiform encefalopatiayant (nedan kallad TSE) kan ändras eller kompletteras efter samråd med den relevanta vetenskapliga kommittén om sådana frågor som kan ha konsekvenser för folkhälsan.

3 Den 12 februari 2003 antog kommissionen förordning (EG) nr 260/2003 om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 999/2001 när det gäller utrotning av TSE hos får och getter samt bestämmelser om handel med levande får och getter och embryon från nötkreatur (EUT L 37, s. 7). I förordning nr 260/2003 föreskrevs, på grundval av en rekommendation från Vetenskapliga styrkommittén, hälsoskyddsåtgärder avseende TSE-smittade besättningar av får och getter och närmare bestämt fullständig utslaktning med undantag för genetiskt resistenta djur.

4 Den 12 januari 2005 antog kommissionen förordning (EG) nr 36/2005 om ändring av bilagorna III och X till förordning nr 999/2001 med avseende på epidemiologisk övervakning och testning av TSE hos nötkreatur, får och getter (EUT L 10, s. 9). Genom förordning nr 36/2005 införde kommissionen skyldigheten att tillämpa ett särskiljande test varje gång TSE påvisas till följd av ett första snabbtest i en besättning av får och getter för att avgöra om djuret har skrapie eller bovin spongiform encefalopati (nedan kallad BSE).

5 Den 26 juni 2007 antog kommissionen förordning (EG) nr 727/2007 om ändring av bilagorna I, III, VII och X till förordning (EG) nr 999/2001 (EUT L 165, s. 8).

6 I punkt 3 i bilagan till förordning nr 727/2007 föreskrivs följande:

”3. Bilaga VII skall ersättas med följande:

’BILAGA VII
UTROTNING AV [TSE]
KAPITEL A
Åtgärder vid bekräftad förekomst av TSE

1. Genom den undersökning som avses i artikel 13.1 b skall följande identifieras:

…

b) När det gäller får och getter:

— Alla andra idisslare än får och getter på den anläggning där det djur vars sjukdom har bekräftats hör hemma.

— I den mån det går att identifiera föräldrarna till, och när det gäller hondjur, samtliga embryon och ägg och den senaste avkomman från det hondjur vars sjukdom har bekräftats.

— Alla andra får och getter på den anläggning där det djur vars sjukdom har bekräftats hör hemma, utöver sådana som avses i den andra strecksatsen.

— Sjukdomens möjliga ursprung och övriga anläggningar där det finns djur, embryon eller ägg som kan ha smittats av TSE-smittämnet eller som har fått samma foder eller utsatts för samma smittkälla.

— Förflyttning av foder eller annat material som kan vara smittat, eller varje annan form av överföring som kan ha gjort att TSE-smittämnet överförts till eller från anläggningen i fråga.

2. Åtgärderna i artikel 13.1 c skall minst inbegripa följande:

…

2.2 Vid ett misstänkt fall av TSE hos får eller get på en anläggning i en medlemsstat skall alla övriga får och getter på denna anläggning vara föremål för officiella restriktioner vad avser förflyttning i avvaktan på att resultaten av undersökningen blir tillgängliga. Om det kan styrkas att den anläggning där djuret befann sig när TSE misstänktes förmodligen inte är den anläggning där djuret kan ha exponerats för TSE, får den behöriga myndigheten beroende på den tillgängliga epidemiologiska informationen besluta att övriga anläggningar eller endast den anläggning där exponeringen förekom skall ställas under officiell övervakning.

2.3 När TSE bekräftas hos får eller get:

a) Om BSE inte kan uteslutas efter resultaten från ett ringtest som genomförts enligt förfarandet i kapitel C punkt 3.2 c i bilaga X skall alla djur, embryon och ägg som identifierats genom den undersökning som avses i punkt 1 b andra—femte strecksatserna avlivas och destrueras fullständigt.

b) Om BSE kan uteslutas enligt förfarandet i kapitel C punkt 3.2 c i bilaga X skall åtgärderna i antingen i, ii eller iii nedan vidtas i enlighet med den behöriga myndighetens beslut:

i) Alla djur, embryon och ägg som identifierats genom den undersökning som avses i punkt 1 b andra och tredje strecksatserna skall avlivas och destrueras fullständigt. Villkoren i punkt 3 skall gälla för anläggningen.

ii) Alla djur, embryon och ägg som identifierats genom den undersökning som avses i punkt 1 b andra och tredje strecksatserna skall avlivas och destrueras fullständigt, med undantag för

— avelsbaggar av genotyp ARR/ARR,

— avelstackor som har minst en ARR-allel och ingen VRQ-allel, och, om dessa avelstackor är dräktiga vid undersökningen, de lamm som sedan föds, om deras genotyp uppfyller kraven i detta stycke,

— får som har minst en ARR-allel och som uteslutande är avsedda för slakt,

— får och getter som är yngre än tre månader och som endast är avsedda för slakt, om den behöriga myndigheten fattar beslut om detta.

Villkoren i punkt 3 skall gälla för anläggningen.

iii) En medlemsstat får besluta att inte avliva eller destruera de djur som identifierats genom den undersökning som avses i punkt 1 b andra och tredje strecksatserna om det är svårt att få ersättningsfår av en känd genotyp eller när frekvensen av ARR-allelen inom rasen eller på anläggningen är låg, eller när det bedöms som nödvändigt för att undvika inavel, eller när det är motiverat med hänsyn till samtliga epidemiologiska faktorer. Villkoren i punkt 4 skall gälla för anläggningen.

c) Medlemsstaten får genom avvikelse från åtgärderna i punkt b och endast om det bekräftade fallet av TSE på en anläggning är ett fall av atypisk skrapie besluta att tillämpa åtgärderna i punkt 5.

d) Medlemsstaterna får besluta att

i) ersätta den avlivning och fullständiga destruktion av samtliga djur som avses i b i med slakt för att användas som livsmedel,

ii) ersätta den avlivning och fullständiga destruktion av de djur som avses i b ii med slakt för att användas som livsmedel,

förutsatt att

— djuren slaktas inom den berörda medlemsstatens territorium,

— alla djur som är äldre än 18 månader eller som har mer än två permanenta framtänder som kommit fram genom tandköttet och slaktas för att användas som livsmedel TSE-testas enligt laboratoriemetoderna i kapitel C punkt 3.2 b i bilaga X.

e) Prionproteinet hos högst 50 får som avlivats och destruerats eller slaktats för att användas som livsmedel i enlighet med b i och iii skall genotypbestämmas.

…

4. Efter det att de åtgärder som avses i punkt 2.3 b iii vidtagits på en anläggning skall följande gälla under en period av två avelsår efter att det senaste fallet av TSE påvisats:

a) Alla får och getter på anläggningen skall identifieras.

b) Alla får och getter på anläggningen får endast förflyttas inom den berörda medlemsstatens territorium för att slaktas för att användas som livsmedel eller för att destrueras. Alla djur som är äldre än 18 månader som slaktats för att användas som livsmedel skall TSE-testas enligt laboratoriemetoderna i kapitel C punkt 3.2 b i bilaga X.

c) Den behöriga myndigheten skall se till att inga embryon och ägg sänds från anläggningen.

…”

7 Enligt artikel 3 i förordning nr 727/2007 trädde den sistnämnda bestämmelsen i kraft den 17 juli 2007.

Tvisten i målet vid den nationella domstolen

8 TSE är neurodegenerativa sjukdomar som drabbar djur och människor och som omfattar BSE och skrapie hos får.

9 Bestämmelserna i förordning nr 999/2001, som är tillämpliga på nötkreatur och små idisslare (får och getter), bygger på antagandet att det finns ett samband mellan BSE och den nya varianten av Creutzfeldt-Jakobs sjukdom. I skäl 1 anges följande: ”Det samlas ständigt nya bevis för likheten mellan BSE-smittämnet och det smittämne som förorsakar den nya varianten av Creutzfeldt-Jakobs sjukdom.”

10 Under år 2003 och år 2005 föranledde nya vetenskapliga rön och medlemsstaternas synpunkter kommissionen att anta regelverket avseende bekämpning av TSE. Kommissionen ändrade sålunda förordning nr 999/2001 flera gånger och antog den 15 juli 2005 ”en TSE-färdplan” (KOM(2005)0322), i vilken den uppgav att den hade för avsikt att lägga fram förslag till åtgärder för översyn och uppmjukning av gällande utrotningsåtgärder med hänsyn till de nya diagnostikverktyg som finns tillgängliga, samtidigt som den nuvarande nivån på konsumentskyddet säkerställs.

11 Kommissionen gjorde i detta dokument gällande att den särskiljande testning som använts sedan januari 2005 gör det möjligt att utesluta förekomsten av BSE inom några veckor hos de flesta TSE-fall som påvisas till följd av ett första snabbtest.

Kommissionen har påpekat att det när BSE kunde uteslutas inte längre fanns någon risk för folkhälsan och totalslakt av hela djurbesättningar skulle kunna betraktas som en, med hänsyn till folkhälsan, oproportionerlig åtgärd. Kommissionen avsåg följaktligen att lägga fram förslag om att inte tvinga till destruering av kadaver av djur som slaktats inom infekterade besättningar och att tillåta att de används som livsmedel om snabbtestningen ger negativa resultat.

12 De franska myndigheterna ansökte den 21 september 2005 om förhandsbesked hos Agence française de sécurité sanitaire des aliments (Franska livsmedelsbyrån, nedan kallad AFSSA), angående de förändringar i det gemenskapsrättsliga regelverk som föreslagits i TSE-färdplanen. AFSSA uttalade sig i ett yttrande av den 15 maj 2006. I detta yttrande konstaterades att kommissionens förslag innebar en avsevärd uppmjukning av det gällande regelverket. Med hänsyn till den ovisshet som föreligger avseende tillförlitligheten av de särskiljande testen och överföringen till människor av andra TSE-stammar än BSE-stammar uttalade sig AFSSA mot kommissionens förslag.

13 De franska myndigheterna begärde den 22 juni och den 6 december 2006 på nytt att AFSSA i detalj skulle bedöma de åtgärder som föreslagits av kommissionen. AFSSA besvarade denna begäran genom att avge ett nytt yttrande den 15 januari 2007 vad gäller utvecklingen av hälsoskyddsåtgärder inom besättningarna av får och getter, inom vilka klassiska eller atypiska fall av skrapie påvisats.

14 I detta yttrande angav AFSSA att de särskiljande testerna inte gjorde det möjligt att utesluta förekomsten av BSE varken hos det djur som testats eller hos den besättning till vilket det hörde. Den tillade att överföringen till människor av andra TSE-stammar än BSE-stammar inte kunde uteslutas. Den påpekade att de produkter som erhållits från besättningar av får och getter infekterade av klassisk skrapie som slaktats på så sätt som föreskrivits i kommissionens TSE-färdplan utgjorde ytterligare en risk för folkhälsan i förhållande till produkter från genetiskt resistenta får. AFSSA rekommenderade följaktligen att det gällande regelverket avseende klassisk skrapie skulle behållas.

15 Efter att AFSSA:s yttrande avgetts begärde kommissionen att Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet (nedan kallad EFSA) skulle avge ett yttrande avseende dels förekomsten av ny information som skulle kunna bevisa att det finns ett epidemiologiskt eller molekylärt samband mellan klassisk eller atypisk skrapie och TSE hos människor, dels prestandan av analytiska differentieringsmetoder som tillämpas för en grundligare undersökning av positiva TSE-fall hos små idisslare och deras förmåga att särskilja BSE och kända stammar av klassisk eller atypisk skrapie.

16 EFSA och dess vetenskapliga panel för biologiska faror avgav den 8 mars 2007 ett yttrande som innehöll följande två slutsatser:

— Det finns inte bevis för ett epidemiologiskt eller molekylärt samband mellan klassisk eller atypisk skrapie och TSE hos människor. BSE-smittämnet är det enda TSE-smittämne som identifierats som zoonotiskt. Till följd av deras mångfald är det i dagens läge emellertid inte möjligt att utesluta att andra TSE-smittämnen hos djur kan överföras till människa.

— De existerande särskiljande tester som enligt gemenskapslagstiftningen skall användas för att skilja mellan skrapie och BSE förefaller tillförlitliga när det gäller särskiljning mellan BSE å ena sidan och klassisk och atypisk skrapie å andra sidan. Enligt de rådande vetenskapliga rönen kan varken deras diagnostiska sensitivitet eller deras specificitet emellertid anses som perfekta.

17 Genom en skrivelse av den 20 april 2007, riktad till direktören för EFSA påpekade kommissionen att det vid en noggrann granskning av AFSSA:s yttrande av den 15 januari 2007 och av EFSA:s yttrande av den 8 mars 2007 framgick att det fanns vissa skiljaktigheter mellan de riskbedömningar som gjorts av de två organen avseende den potentiella zoonotiska karaktären av skrapie. Institutionen ansåg att det på

grund av denna situation var nödvändigt att genomföra det förfarande som föreskrivs i artikel 30.4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 178/2002 av den 28 januari 2002 om allmänna principer och krav för livsmedelslagstiftning, om inrättande av EFSA och om förfaranden i frågor som gäller livsmedelssäkerhet (EGT L 31, s. 1), för att antingen undanröja skiljaktigheten eller förbereda ett gemensamt dokument till de två organen som klargör påståendena i slutsatserna. Med beaktande av hur viktig denna fråga är för antagandet av ett beslut om riskhantering vad gäller utrotningsåtgärderna för får och getter har kommissionen begärt att direktören för EFSA skall lämna sitt svar inom tio arbetsdagar från delgivningen av skrivelsen.

18 Mot denna bakgrund och mot bakgrund av EFSA:s yttrande av den 8 mars 2007 överlämnade kommissionen den 24 april 2007 ett utkast till förordning om ändring av bilagorna I, III, VII och X i förordning nr 999/2001 till ständiga kommittén för livsmedelskedjan och djurhälsa (nedan kallad kommittén) för ställningstagande. Kommittén yttrade sig med kvalificerad majoritet för ovannämnda utkast.

19 Genom skrivelse av den 22 juni 2007 påpekade direktören för EFSA för kommissionen att det efter samråd med AFSSA inte fanns några meningsskiljaktigheter mellan de två organen.

20 Den 26 juni 2007 antog kommissionen förordning nr 727/2007 som innehåller en bilaga vars punkt 3 medför en ändring av bilaga VII till förordning nr 999/2001 (nedan kallad bilaga VII) som avser åtgärder för att utrota TSE.

Förfarandet och parternas yrkanden

21 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 17 juli 2007, väckte sökanden talan med stöd av artikel 230 EG om att punkt 3 i bilagan till förordning

nr 727/2007 skulle ogiltigförklaras, i den del som punkt 2.3 b iii, punkt 2.3 d och punkt 4 införs genom denna bestämmelse i kapitel A till bilaga VII, och i andra hand, att förordning nr 727/2007 skall ogiltigförklaras i sin helhet.

22 Genom särskild handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 17 juli 2007 framställde sökanden, med stöd av artikel 104 i förstainstansrättens rättegångsregler och artikel 242 EG, förevarande ansökan om interimistiska åtgärder i syfte att erhålla uppskov med verkställigheten av punkten 3 i bilagan till förordning nr 727/2007, i den del som punkt 2.3 b iii, punkt 2.3 d och punkt 4 införs genom denna bestämmelse i kapitel A i bilaga VII (nedan kallade de ifrågasatta bestämmelserna).

23 Kommissionen framförde den 8 augusti 2007 sina skriftliga synpunkter beträffande ansökan om interimistiska åtgärder och yrkade att ansökan skulle avvisas.

24 Parterna yttrade sig muntligen vid förhandlingen den 5 september 2007.

Rättslig bedömning

25 Enligt artiklarna 242 EG och 243 EG, jämförda med artikel 225.1 EG, får förstainstansrätten, om den anser att omständigheterna så kräver, förordna om uppskov med verkställigheten av den angripna rättsakten eller förordna om nödvändiga interimistiska åtgärder. Förstainstansrätten skall då beakta de villkor som föreskrivs i artikel 104.2 i rättegångsreglerna, såsom de har preciserats i rättspraxis.

26 Förstainstansrätten kan således förordna om uppskov med verkställigheten eller om andra interimistiska åtgärder om det har fastställts att beviljandet av åtgärderna omedelbart framstår som faktiskt och rättsligt befogat (*fumus boni juris*) samt att åtgärderna är brådskande på det sättet att de, för att undvika en allvarlig och irreparabel skada på sökandens intressen, måste förordnas och ha verkan redan innan målet i sak har avgjorts. Den domstol som prövar ansökan om en interimistisk åtgärd gör i förekommande fall även en avvägning mellan de föreliggande intressena (beslut meddelat av domstolens ordförande den 25 juli 2000 i mål C-377/98 R, Nederländerna mot parlamentet och rådet, REG 1998, s. I-6229, punkt 41, och av den 23 februari 2001 i mål C-445/00 R, Österrike mot rådet, REG 2001, s. I-1461, punkt 73, och av förstainstansrättens ordförande den 16 februari 2007 i mål T-310/06 R, Ungern mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 19).

Fumus boni juris

Parternas argument

27 Sökanden har uppgett att den inom ramen för sin talan i målet vid den nationella domstolen i första hand har yrkat att de ifrågasatta bestämmelserna skall ogiltigförklaras, eftersom kommissionen har åsidosatt försiktighetsprincipen vad avser både riskbedömningen och riskhanteringen.

— Bedömning av risken

28 Sökanden har anfört att punkt 3 i bilagan till förordning nr 727/2007 medför en ändring av bilaga VII som avser åtgärder för att utrota TSE och i vilken det i den lydelse som gällde fram till den 17 juli 2007 föreskrevs att sanering vid utbrott av skrapie genom fullständig utslaktning av getter och genom utslaktning som eventuellt är begränsad till de fårpopulationer som är genetiskt känsliga skulle utföras. De fårpopulationer som är genetiskt resistenta får behållas.

29 I den nu gällande lydelsen av bilaga VII görs en skillnad mellan de åtgärder som skall vidtas utifrån resultaten av de särskiljande test som genomförts sedan ett får eller en get bekräftats ha TSE.

30 När TSE bekräftas hos får eller getter skall de får eller getter som har identifierats vara utsatta för risker avlivas och destrueras fullständigt om BSE inte kan uteslutas. Om BSE däremot kan uteslutas till följd av resultaten av särskiljande test utvidgas genom punkt 2 i kapital A i bilaga VII till förordning nr 999/2001 de förutsättningar under vilka medlemsstaterna skulle kunna besluta att inte avliva eller destruera djuren på den anläggning där de får och getter som har skrapie hör hemma avsevärt.

31 Tillämpningen av de ifrågasatta bestämmelserna skulle medföra att får som är genetiskt känsliga och getter som hör hemma på en anläggning på vilken ett fall av klassisk skrapie har bekräftats, skulle kunna behållas på ovannämnda anläggning eller slaktas för att användas som livsmedel.

32 Av skäl 7 till förordning nr 727/2007 framgår att denna utveckling grundar sig på två antaganden, nämligen dels att det genom särskiljande testning är möjligt att med säkerhet utesluta förekomsten av BSE inom besättningar smittade med klassisk skrapie, dels att denna sjukdom inte kan överföras till människor och inte innebär någon risk för människors hälsa.

33 Sökanden anser på grundval av yttrandet från AFSSA av den 15 januari 2007 och från EFSA av den 8 mars 2007 som enbart delvis återfinns i skäl 9 till förordning nr 727/2007 att det trots vetenskapliga framsteg råder osäkerhet vad gäller dels möjligheten att andra smittämnen än BSE-smittämnen bland TSE-smittämnet hos djur kan överföras till människor, dels tillförlitligheten av särskiljande test.

34 Under dessa omständigheter anser sökanden att de vetenskapliga framstegen vad gäller TSE inte kan innebära en ändring i riskvärderingen av klassisk skrapie och motivera att mindre ingripande åtgärder för övervakning och utrotning av denna sjukdom vidtas och att kommissionen följaktligen har åsidosatt försiktighetsprincipen genom att göra en felaktig bedömning av risken.

35 Kommissionen har påpekat att det, till skillnad från BSE som i dagens läge anses som det enda TSE-smittämne som kan överföras till människor, inte finns bevis för ett samband (epidemiologiskt eller molekylärt) mellan skrapie-smittämnet och TSE hos människor och att detta framgår av flera nya vetenskapliga utlåtanden och dokument från specialiserade internationella organisationer. Skrapie kan följaktligen inte anses som eller identifieras som zoonotiskt.

36 Det framgår såväl av yttrandet från AFSSA av den 15 januari 2007 som av yttrandet från EFSA av den 8 mars 2007 som sökanden har åberopat i sin begäran om interimistiska åtgärder att risken för överföring av andra TSE-smittämnen än BSE-smittämnen hos djur till människor är en rent hypotetisk risk på vilken försiktighetsprincipen inte kan tillämpas.

37 Kommissionen har i detta avseende erinrat om att försiktighetsprincipen enligt artikel 7 i förordning nr 178/2002 skall tillämpas när det fortfarande föreligger vetenskaplig osäkerhet och att de åtgärder som vidtas i enlighet med denna princip skall stå i proportion till målet.

38 Förstainstansrätten har i sin dom av den 11 september 2002 i mål T-13/99, Pfizer Animal Health mot rådet (REG 2002, s. II-3305) fastställt tillämpningsvillkoren för den gemenskapsrättsliga försiktighetsprincipen genom att anse att en förebyggande åtgärd inte med giltig verkan kan motiveras med en rent hypotetisk inställning till en risk och att en förebyggande åtgärd endast får vidtas om risken framstår som

tillräckligt dokumenterad på grundval av de vetenskapliga uppgifter som finns att tillgå. Av denna dom framgår att det skall vara sannolikt att de negativa verkningar som man avser att undvika genom att vidta den aktuella åtgärden kan uppkomma, varvid gäller att risknivån inte kan läggas på noll — ”nollrisknivå”.

39 Vad beträffar sökandens invändning avseende tillförlitligheten av särskiljande test har kommissionen anfört att de är resultatet av det arbete som har utförts av gemenskapens referenslaboratorium för TSE och det arbete som dess forsknings- och expertgrupp har utfört avseende typen av stammar. Detta arbete har gjort det möjligt att validera en snabb analysmetod som är baserad på biokemiska test för att skilja mellan BSE och skrapie.

40 Svaranden har erinrat om att den i februari 2005 har ändrat förordning nr 999/2001 genom att införa skyldigheten att tillämpa dessa särskiljande tester i varje indexfall av TSE som påvisats i en besättning av får eller getter för att fastställa fall av BSE. Svaranden har betonat att de uppmjukningsåtgärder som föreskrivs i förordning nr 727/2007 följaktligen inte vidtogs förrän två år efter att dessa test infördes. Under dessa två år iakttogs hur testen fungerade och resultaten bedömdes.

41 Under dessa omständigheter har kommissionen, efter att ha noterat att yttrandet från AFSSA av den 15 januari 2007 endast var en upprepning av ett yttrande av den 15 maj 2006, gjort gällande att det faktum att AFSSA år 2006 har konstaterat att testen inte gjorde det möjligt att utesluta förekomsten av BSE inte är oförenligt med att EFSA år 2007 på grundval av resultaten av dessa test har kunnat konstatera att dessa test var säkra.

42 Den sista meningen i EFSA:s slutsatser avseende testen förklaras av att inget biologisk test på grund av sin natur kan anses som ”perfekt”. Kommissionen har i detta avseende preciserat att varje resultat som är svårt att tolka är föremål för en granskning inom den grupp vetenskapliga experter som avses i punkt 39 ovan och att ytterligare

granskningar genomförs vid behov. Om resultaten efter dessa granskningar fortfarande inte ger något entydigt svar underkastas det tvivelaktiga provet enligt kommissionen ett test i vilket levande möss används och genom vilket det är möjligt att med säkerhet fastställa karaktären av den aktuella TSE-stammen.

43 Genomförandet av denna rigorösa process i dess helhet skulle följaktligen göra det möjligt att kraftigt minska eller helt eliminera den osäkerhet som biologiska tester är förenade med, som rådde i början. Det skall dessutom erinras om att dessa test i sig inte är en åtgärd till skydd för folkhälsan, utan ett tekniskt hjälpmedel som gör det möjligt att snabbt särskilja BSE från skrapie.

44 Under dessa omständigheter kan inte de franska myndigheternas ståndpunkt att riksnivån skall läggas på ”nollrisknivå” vid tillämpningen av försiktighetsprincipen godtas.

— Hantering av risken

45 Sökanden har gjort gällande att de mindre ingripande åtgärderna för utrotning av TSE som har införts genom de ifrågasatta bestämmelserna inte minskar den risk som TSE utgör för människors hälsa, utan riskerar att öka den.

46 Det står inte i proportion till målet att ersätta de tidigare kraven på utslaktning och destruering med en möjlighet att behålla besättningar eller att slakta djur för användning som livsmedel. Enligt AFSSA:s yttrande av den 15 januari 2007 finns det i dagens

läge ingen åtgärd som skulle kunna ersätta utslaktning eller destruering av känsliga djur från smittade besättningar.

47 Sökanden har dessutom framhållit att de snabbtest som genomförts på kroppar från djur som slaktats för att användas som livsmedel under de förhållanden som anges i 2.3 d och i punkt 4 i kapitel A i bilaga VII inte räcker för att upptäcka alla TSE-smittade djur, i den mån de genomförs utifrån prov som tagits från det centrala nervsystemet och endast från djur som är äldre än 18 månader eller som har mer än två permanenta framtänder.

48 Skulle dessutom djur som kommer från en smittad besättning behållas på anläggningen, skulle de åtgärder för övervakning som införts endast kunna vidtas under två år. Sökanden har betonat att djur som befinner sig på en anläggning vid den tidpunkt då TSE upptäckts kan slaktas och användas som livsmedel utan att testas inom en period på två år.

49 Sökanden har anfört att man inom ramen för det system som har inrättats genom de ifrågasatta bestämmelserna får räkna med att djur kommer att släppas ut som livsmedel, trots att de är smittade med TSE som inte har upptäckts. Det kan med dagens kunskap inte uteslutas att förtäring av kött och produkter från TSE-smittade djur utgör en fara för människors hälsa.

50 Den ökade hälsorisk som de ifrågasatta bestämmelserna medför, motiveras slutligen inte av de förväntade fördelarna. Kostnaden för att upprätthålla de tidigare bestämmelserna är nämligen inte mycket högre än den totala kostnaden för införandet av de villkor och ändringar som föreskrivs i de ifrågasatta bestämmelserna och är låg med beaktande av kostnaden för alla åtgärder för kontroll av TSE. Denna kostnad står följaktligen i proportion till målet om skydd för människors hälsa.

51 Kommissionen har under dessa omständigheter åsidosatt försiktighetsprincipen genom att begå ett fel avseende hanteringen av risken.

52 Kommissionen har erinrat om att de hittills vidtagna åtgärderna inom ramen för förordning nr 999/2001 är åtgärder som syftar till att bekämpa BSE och inte andra TSE som skrapie och att den med beaktande av effektiviteten hos dessa åtgärder och den betydande förbättringen av situationen år 2005 utarbetade en övergripande strategi avseende BSE. Inom ramen för denna strategi hade ett visst antal åtgärder redan vidtagits för att uppmjuka de tidigare bestämmelserna och de åtgärder som ifrågasatts av de franska myndigheterna avseende politiken vad gäller utslaktning vid fall av TSE hos små idisslare integrerades också i denna strategi.

53 Vad gäller kriterier för ålder (djur som är äldre än 18 månader) eller tandbildning (förekomst av två permanenta framtänder) som föreskrivs sedan år 2002 i gemenskapsrätten för testning har kommissionen anfört att de hittills inte har ifrågasatts av de franska myndigheterna. Den har noterat att sannolikheten att ”prioner” upptäcks i hjärnan är mycket liten hos djur som är yngre än 18 månader eller har mindre än två permanenta framtänder och att AFSSA i ett yttrande av den 20 juli 2006 klart har bekräftat att det är onödigt att utföra test hos yngre djur.

54 Kommissionen har erinrat om att förordning nr 727/2007 innebär en ändring av de hälsoskyddsåtgärder som skall tillämpas på TSE-smittade besättningar och som införts genom förordning nr 260/2003 när särskiljande test ännu inte fanns tillgängliga. Sedan kravet att utföra särskiljande test på alla påvisade fall av TSE trädde i kraft i januari 2005 har inget särskiljande test påvisat fall av BSE hos små idisslare, trots att ett stort antal test utförts (2377 stycken vad gäller får och 339 vad gäller getter).

55 Vad gäller den intensiva övervakningsperioden, som är begränsad till två år efter det senaste utbrottet av TSE, är sannolikheten att de smittade djuren inte upptäcks under denna period mycket liten. Enligt kommissionen innebär detta att inget av de djur som skall slaktas får vara smittat under dessa två år.

56 Svaranden har gjort gällande att den risk som de franska myndigheterna har åberopat, nämligen avyttring av kött eller produkter som kan vara farliga för konsumtion, även förelåg före antagandet av förordning nr 727/2007 och att den har beaktats vid hanteringen av risken.

57 Sökanden har uppgett 50 procent för att ange proportionen smittade djur som inte har påvisats genom de test som utförs under utslaktningen avsåg all TSE, varav endast BSE är zoonotiskt. Med avseende på det sistnämnda smittämnet, och om man antar att BSE kan förekomma hos får, vilket är ett antagande som är högst osannolikt men som grundar sig på försiktighetsprincipen, har risken i en rapport av EFSA som antagits den 25 januari 2007 kvantifierats till 0,3/0,5 fall av BSE per 10 000 slaktade djur.

58 Kommissionen anser slutligen att den genom att utarbeta en strategi som syftar till att bekämpa TSE, närmare bestämt genom att kräva att specificerat riskmaterial skall avlägsnas, genom att föreskriva att TSE skall övervakas generellt inom Europeiska unionen och genom att föreskriva att TSE övervakas aktivt inom alla smittade besättningar under två år, har hanterat risken på lämpligt sätt.

Förstainstansrättens bedömning

— Inledande synpunkter

59 För att avgöra om villkoret avseende *fumus boni juris* är uppfyllt i förevarande fall skall det göras en *prima facie*-bedömning av de grunder som sökanden åberopat till stöd för sin talan i målet vid den nationella domstolen och följaktligen prövas om påståendena att kommissionen i förevarande fall har åsidosatt försiktighetsprincipen, framstår som befogade, varför de inte kan lämnas utan avseende i förevarande interimistiska förfarande (se, för ett liknande resonemang, beslut av domstolens ordförande av den 19 juli 1995 i mål C-149/95 P(R), kommissionen mot Atlantic Container Line m.fl., REG 1995, s. I-2165, punkt 26, och beslut av förstainstansrättens ordförande av den 30 juni 1999 i mål T-13/99 R, Pfizer Animal Health mot rådet, REG 1999, s. II-1961, punkt 132).

60 Såsom förstainstansrätten redan har fastställt är försiktighetsprincipen enligt artikel 174 EG en av de principer som gemenskapens miljöpolitik skall bygga på, och till miljöpolitiken hör skyddet för människors hälsa och den är även tillämplig när gemenskapens institutioner vidtar skyddsåtgärder för människors hälsa inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken (domen i det ovan i punkt 38 nämnda målet Pfizer Animal Health mot rådet, punkt 114). Dess existens har även erkänts i fast rättspraxis (se den rättspraxis som anges i domen i det ovan i punkt 38 nämnda målet Pfizer Animal Health mot rådet, punkt 115).

61 Det har avseende försiktighetsprincipen slagits fast att då det råder osäkerhet om förekomsten eller omfattningen av de risker människors hälsa utsätts för, måste institutionerna tillåtas vidta skyddsåtgärder utan att behöva vänta på att det fullt ut visas att riskerna faktiskt förekommer och hur allvarliga de är (domstolens domar av den 5 maj 1998 i mål C-180/96, Förenade kungariket mot kommissionen, REG 1998, s. I-2265, punkt 99, och i mål C-157/96, National Farmers' Union m.fl., REG 1998, s. I-2211, punkt 63). Om nya omständigheter däremot innebär en ändring i riskvärderingen eller visar att risken kan minskas genom mindre ingripande åtgärder än de som gäller för ögonblicket skall institutionerna, särskilt kommissionen, som har initiativrätten, se till att bestämmelserna ändras i enlighet med de nya insikterna (domstolens dom av den 12 januari 2006 i mål C-504/04, Agrarproduktion Staebelow, REG 2006, s. I-679, punkt 40).

62 Det skall även påpekas att artikel 7 i förordning nr 178/2002, med rubriken ”Försiktighetsprincipen”, har följande lydelse:

”1. När man i särskilda fall efter en bedömning av tillgänglig information identifierar möjligheten av skadliga effekter på hälsan, men när det fortfarande föreligger vetenskaplig osäkerhet, får sådana provisoriska åtgärder för riskhantering vidtas som är nödvändiga för att säkerställa den höga hälsoskyddsnivå som valts i gemenskapen, i avvaktan på ytterligare vetenskapliga uppgifter för en mer omfattande riskbedömning.

2. De åtgärder som vidtas enligt punkt 1 skall stå i proportion till målet och de får inte begränsa handeln mer än vad som är nödvändigt för att uppnå den höga hälsoskyddsnivå som valts i gemenskapen, med beaktande av teknisk och ekonomisk genomförbarhet och andra faktorer som anses berättigade för det berörda ärendet. Dessa åtgärder skall ses över inom en rimlig tidsperiod beroende på vilken typ av risk för liv eller hälsa som identifieras och vilken typ av vetenskapliga uppgifter som behövs för att klargöra den vetenskapliga osäkerheten och för att genomföra en mer omfattande riskbedömning.”

63 Det skall i förevarande fall erinras om att parlamentet och rådet med hänsyn till omfattningen av den hälsorisk som människor och djur utsätts för genom vissa typer av TSE och efter att ha erhållit vetenskapliga yttranden som avser åtgärder för att minska den potentiella risken för att människor och djur skall utsättas för produkter från infekterade djur antog förordning nr 999/2001 om upprättande av bestämmelser om förebyggande, kontroll och utrotning av TSE hos nötkreatur, får och getter. Förordning nr 999/2001, som har sin rättsliga grund i artikel 152.4 b EG, ”har direkt avseende på folkhälsan” (skälen 2, 3 och 4 i förordning nr 999/2001).

64 I enlighet med punkt 3 i bilagan till förordning nr 727/2007 ändras bilaga VII, i vilken de villkor fastställts, genom vilka principen om utslaktning av djur som anses vara riskdjur, som föreskrivs i artikel 13.1 c i förordning nr 999/2001, och undantagen från principen, genomförs.

65 Det är ostridigt mellan parterna att de ifrågasatta bestämmelserna innebär en uppmjukning av de hälsoskyddsåtgärder som skall tillämpas på en besättning av får eller getter inom vilken ett fall av TSE har påvisats. Om man antar att BSE har kunnat uteslutas med hjälp av särskiljande test, har medlemsstaterna en möjlighet att ersätta avlivningen och den fullständiga destruktionen av djuren med att behålla dem på anläggningen under övervakning eller med slakt för att användas som livsmedel, åtföljd av snabbtest för påvisande av förekomsten av TSE på de villkor som föreskrivs i förordning nr 727/2007.

66 Såsom har påpekats ovan i punkt 61 får gemenskapens institutioner vidta mindre ingripande åtgärder än de som gäller, om dessa åtgärder kan minska risken avseende nya omständigheter som medför att värderingen ändras.

67 Det skall dessutom erinras om att gemenskapslagstiftaren enligt rättspraxis skall ges ett vidsträckt utrymme för skönsmässig bedömning inom ett område som det förevarande, inom vilket gemenskapslagstiftaren ställs inför val av politisk, ekonomisk och social art och måste göra komplexa bedömningar. Gemenskapsdomstolarnas prövning i sak skall i detta sammanhang begränsas till en kontroll av att det vid denna skönsmässiga bedömning inte har förekommit uppenbara fel eller maktmissbruk och att lagstiftaren inte uppenbart har överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning (domen i det ovan i punkt 61 nämnda domen Agrarproduktion Staebelow, punkt 36, och domen i det ovan i punkt 38 nämnda målet Pfizer Animal Health mot rådet, punkt 166).

68 Sökanden har i förevarande fall gjort gällande att kommissionen har åsidosatt försiktighetsprincipen genom att göra såväl en felaktig bedömning som en felaktig hantering av risken.

— Bedömning av risken

69 Sökanden har anfört att de nya omständigheter som kommissionen har framfört inte kan medföra att den riskvärdering som beaktats i förordning nr 999/2001 ändras och att försiktighetsprincipen följaktligen har åsidosatts genom att en felaktig bedömning av risken har gjorts.

70 Kommissionen har inte bestridit att en bedömning av risken är en förutsättning för de ifrågasatta bestämmelserna i samband med tillämpningen av försiktighetsprincipen. Den har i sitt skriftliga yttrande anfört att denna bedömning av risken dels skall innehålla en vetenskaplig del, dels skall göra det möjligt att bestämma den risknivå som anses vara oacceptabel, varvid gäller att en vetenskaplig riskutvärdering är en förutsättning för ”samtliga åtgärder”.

71 Av handlingarna i målet framgår att sökandens befogade påstående, att kommissionen har gjort en felaktig bedömning av risken, huvudsakligen skall bedömas mot bakgrund av yttrandet från EFSA och dess vetenskapliga panel för biologiska faror av den 8 mars 2007, på vilket förordning nr 727/2007, och närmare bestämt de ifrågasatta bestämmelserna, i huvudsak grundar sig.

72 Förstainstansrätten påpekar att det i skäl 9 i förordning nr 727/2007 uttryckligen hänvisas till slutsatserna i det ovannämnda yttrandet, men att det inte berör den del avseende kommissionens båda antaganden som de ifrågasatta bestämmelserna bygger på, nämligen att andra TSE-smittämnen än BSE-smittämnen inte kan överföras till människor och tillförlitligheten av särskiljande test.

73 Myndigheten och dess vetenskapliga panel för biologiska faror har i det aktuella yttrandet påpekat att ”det inte finns bevis för ett epidemiologiskt eller molekylärt samband mellan klassisk och/eller atypisk skrapie och TSE hos människor” och att ”de existerande särskiljande tester som enligt gemenskapslagstiftningen skall användas för att skilja mellan skrapie och BSE förefaller tillförlitliga när det gäller differentiering mellan BSE och klassisk och atypisk skrapie”, men dessa två uttalanden åtföljs och kompletteras av två anmärkningar, i form av restriktioner, med vilka de förefaller höra ihop som måste bedömas i sin helhet för att innebörden av det vetenskapliga svar som experterna lämnat på kommissionens frågor skall kunna överblickas i dess helhet.

74 Mot bakgrund av vad som anförts ovan har EFSA och dess grupp experter tydligt angett att det ”till följd av deras mångfald i dagens läge emellertid inte är möjligt att utesluta att andra TSE-smittämnen hos djur kan överföras till människa” och vad gäller särskiljande tester angett att ”enligt de rådande vetenskapliga rönen varken deras diagnostiska sensitivitet eller deras specificitet kan anses som perfekta”.

75 Det skall påpekas att kommissionen utan motivering i förordning nr 727/2007 inte endast har censurerat en del av EFSA:s slutsatser, utan även felaktigt har återgett den del av slutsatserna till vilka den har hänvisat. Medan EFSA och dess vetenskapliga panel för biologiska faror påpekat att de särskiljande testen ”förefaller” tillförlitliga när det gäller differentiering mellan BSE och klassisk och atypisk skrapie har kommissionen i skäl 9 i förordning nr 727/2007 anfört att ovannämnda test ”är” tillförlitliga.

76 Sökanden har företett flera yttranden från AFSSA men vid den första anblicken utgör yttrandet från EFSA av den 8 mars 2007 den enda konkreta vetenskapliga bedömning som har legat till grund för de ifrågasatta bestämmelsernas antagande. I ett av AFSSA:s yttranden av den 15 januari 2007 har samma begränsningar och osäkerhet uttryckts vad gäller kommissionens båda antaganden som låg till grund för antagandet av ovannämnda bestämmelser. På den fråga som kommissionen ställt i sin skrivelse av den 20 april 2007 om huruvida de berörda yttrandena är motsägelsefulla angav direktören för EFSA tydligt att det råder total samstämmighet mellan de två organisationerna. Denna slutsats förbegicks av medlemmarna i kommittén, som var tvungna att uttala sig om utkastet till ändringsförordning redan den 24 april 2007, innan den svarsfrist som fastställdes av kommissionen för direktören för EFSA hade gått ut.

77 Under dessa omständigheter förefaller kommissionen sakna grund för att åberopa att det föreligger ”samförstånd” i den vetenskapliga gemenskapen att andra TSE-smittämnen hos djur än BSE-smittämnen inte kan överföras till människor.

78 Dess påstående att försiktighetsprincipen inte kan tillämpas i förevarande fall med beaktande av den ”rent hypotetiska” karaktären av risken för överföring till människor av andra TSE-smittämnen hos djur än BSE-smittämnen och tillförlitligheten av särskiljande test förefaller, vid första anblicken, inte motiverat.

79 Det skall påpekas att försiktighetsprincipen i den mån en ”nollrisknivå” faktiskt inte kan finnas, endast kan tillämpas när det föreligger en risk, särskilt för människors hälsa, som, utan att grundas på rent hypotetiska icke vetenskapligt belagda antaganden, ännu inte fullt ut har kunnat bevisas. Vid tillämpning av försiktighetsprincipen, som per definition svarar mot ett sammanhang där vetenskaplig osäkerhet råder, kan det dessutom inte krävas att slutsatserna av en riskutvärdering måste ge gemenskapens institutioner vetenskapliga bevis för att risken faktiskt förekommer och för hur allvarliga de potentiella skadliga verkningarna skulle bli om risken förverkligades (domen i det ovan i punkt 38 nämnda målet Pfizer Animal Health mot rådet, punkterna 142 och 146).

80 Kommissionen synes i förevarande fall inte bestrida att EFSA:s yttrande av den 8 mars 2007 uppfyller de kriterier avseende kompetens, insyn och oberoende som ett vetenskapligt utlåtande skall uppfylla (se avseende detta krav domen i det ovan i punkt 38 nämnda målet Pfizer Animal Health mot rådet, punkt 159). Yttrandet i fråga innehåller inte endast svar på de två frågor som ställts av kommissionen, utan även en vetenskaplig förklaring som ligger till grund för slutsatserna och som möjliggjorde för institutionen att besluta om åtgärder skulle vidtas. Yttrandet från AFSSA av den 15 januari 2007 förefaller också uppfylla ovannämnda kriterier.

81 I yttrandet från EFSA av den 8 mars 2007 har emellertid följande angetts tydligt:

”Slutligen finns det i dag inte något vetenskapligt stöd för antagandet att ett TSE-smittämne annat än BSE-smittämnet är zoonotiskt. Det råder emellertid fortfarande avsevärd vetenskaplig osäkerhet om huruvida TSE-smittämnen kan ta sig igenom barriären för överföring till människor under naturliga förhållanden.”

82 Dessutom har den vetenskapliga panelen för biologiska faror även hänvisat till ett yttrande från EFSA från januari 2007 som har följande lydelse:

”Införande av särskiljande test inom ramen för övervakning av små idisslare har bidragit till att förbättra tillförlitligheten med avseende på skattningarna av prevalens. Inför detta optimistiska scenario har den vetenskapliga panelen för biologiska faror (Biohaz) dock medgett att sensitiviteten och specificiteten hos de särskiljande testen inte hade utvärderats experimentellt av logistiska skäl och att möjliga felkällor, såsom en samtidig infektion av skrapie och BSE hos samma djur, återstår att studera.”

83 Det är dessutom mycket svårt att föreställa sig att EFSA:s vetenskapliga panel för biologiska faror vid formuleringen av sin slutsats avseende tillförlitligheten av diskriminerande test har kunnat bortse från kommissionens uttalande i sitt yttrande att inget biologiskt test på grund av sin natur kan anses som perfekt.

84 Den svarande institutionen har inte lämnat några sifferuppgifter av den särskiljande testningens prestanda och har vid förhandlingen medgett en svårighet som har sin grund i avsaknaden av betydande statistik. Kommissionens argument vad gäller neutraliseringen av den risk som är kopplad till förekomsten av möjliga oriktiga negativa resultat, till följd av genomförandet av ytterligare test om resultatet är svårt att tolka, kräver en närmare prövning som inte kan genomföras inom ramen för det interimistiska förfarandet.

85 Det kan följaktligen, vid första anblicken, anses att det i de två ovannämnda utlåtandena ges uttryck för att det trots vissa vetenskapliga framsteg råder en faktisk vetenskaplig osäkerhet vad gäller dels möjligheten att andra TSE-smittämnen hos djur än BSE-smittämnen kan överföras till människor, dels tillförlitligheten av särskiljande test.

86 Om samma synsätt som i domen i det ovan i punkt 38 nämnda målet Pfizer Animal Health mot rådet tillämpas i förevarande förfarande framstår det, mot bakgrund av handlingarna i målet och anförandena vid sammanträdet, som att sökandens påstående att de vetenskapliga framstegen vad gäller TSE hos små idisslare inte kan innebära en ändring i riskvärderingen av dessa sjukdomar för folkhälsan ingalunda saknar rättslig grund. Under dessa omständigheter skall påståendet att försiktighetsprincipen åsidosatts till följd av att kommissionen gjort sig skyldig till en felaktig bedömning av risken prövas närmare. Denna prövning skall anstå till prövningen av talan rörande huvudsaken.

— Hantering av risken

87 Sökanden har anfört att de mindre ingripande åtgärderna för utrotning av TSE som införts genom de ifrågasatta bestämmelserna inte minskar den risk som TSE utgör för människors hälsa, utan riskerar att öka den. Genom att vidta sådana åtgärder har det gjorts gällande att kommissionen har åsidosatt försiktighetsprincipen genom att hantera risken felaktigt.

88 Det skall erinras om att denna vetenskapliga riskutvärdering skall göra det möjligt för den behöriga offentliga myndigheten att inom ramen för riskhanteringen avgöra vilka åtgärder som framstår som lämpliga och nödvändiga för att undgå att risken förverkligas (domen i det ovan i punkt 38 nämnda målet Pfizer Animal Health mot rådet, punkt 163). Det förefaller också som om frågan om huruvida riskvärderingen är relevant är avgörande för bedömningen av hanteringen av nämnda risk.

89 Såsom angetts ovan innebär de ifrågasatta bestämmelserna en uppmjukning av de hälsoskyddsåtgärder som skall tillämpas på en besättning av får eller getter inom vilken ett fall av TSE har påvisats med hjälp av ett första snabbtest. Om TSE har kunnat uteslutas med hjälp av särskiljande test, är avlivning och fullständig

destruktion av alla andra får och getter på anläggningen, i den mån det går att identifiera föräldrarna till det djur vars sjukdom har bekräftats och den senaste avkomman från det hondjur vars sjukdom har bekräftats, endast en fakultativ åtgärd. Den behöriga myndigheten kan i stället för denna åtgärd vidta följande åtgärder:

— Omedelbar utslaktning för användning som livsmedel av alla andra får och getter på anläggningen, i den mån det går att identifiera föräldrarna till det djur vars sjukdom har bekräftats och den senaste avkomman från det hondjur vars sjukdom har bekräftats, djur som är äldre än 18 månader eller som har mer än två permanenta framtänder som kommit fram genom tandköttet skall TSE-snabbtestas (punkt 2.3 d i kapitel A i bilaga VII).

— Om villkoren i den ovannämnda punkt 2.3 b iii i kapitel A i bilaga VII är uppfyllda, bibehålla alla får och getter på anläggningen under förbud för förflyttning till andra anläggningar under en period på två år efter det att senaste fallet av TSE har bekräftats. Under denna period kan djuren emellertid sändas för slaktning och deras slaktkroppar avlämnas för att användas som livsmedel. Djur som är äldre än 18 månader skall dessförinnan TSE-snabbtestas (punkt 4 i kapitel A i bilaga VII).

90 Det förefaller följaktligen som om den nya bestämmelse som kommissionen har infört grundar sig på genomförandet av TSE-snabbtest.

91 Testen ingår i det övervakningsprogram av får och getter som inrättades genom kommissionens förordning (EG) nr 270/2002 av den 14 februari 2002 om ändring av förordning (EG) nr 999/2001 när det gäller specificerat riskmaterial och epidemiologisk övervakning av TSE samt om ändring av förordning (EG) nr 1326/2001 när det gäller foder och avyttring av får och getter och produkter av dessa (EGT L 45, s. 4).

92 Det bör påpekas att detta program inte avser alla djur som är avsedda att användas som livsmedel, utan grundar sig på ett urval. Snabbtesterna avser följaktligen endast en bråkdel av de djur som slaktas för att användas som livsmedel och vid positiv reaktion skall särskiljande test genomföras, som enligt kommissionen gör det möjligt att skilja mellan djur smittade med skrapie och djur smittade med BSE och som avgör de möjligheter som den behöriga myndigheten har i fråga om hälsoskydd.

93 Det är utrett att TSE-snabbtester uteslutande genomförs på vävnad från det centrala nervsystemet som har tagits från det berörda djuret. Sökanden har gjort gällande, vilket kommissionen inte har bestridit, att det vetenskapligt har bevisats att den patogena prionen vid BSE och klassisk skrapie hos små idisslare först på ett sent stadium uppnår en nivå som kan påvisas i vävnaden i det centrala nervsystemet, medan den i tidig ålder kan förekomma i vissa perifera vävnader som inte testas. Det har i AFSSA:s yttrande av den 15 januari 2007 uttryckligen nämnts att ”ett negativt resultat i obex-området inte medför att det går att garantera infektionsstatus hos en liten idisslare med BSE eller skrapie”, särskilt när djuret bär på en känslig genotyp.

94 Sökanden har till stöd för sin ansökan även företett ett yttrande från AFSSA av den 13 juni 2007, i vilket det har påpekats att det på grundval av de uppgifter som samlats in i Frankrike avseende får ”har konstaterats att endast cirka 50 procent av de smittade

djuren inom den smittade besättningen kan påvisas genom tester från obex-området, de övriga 50 procenten är inkuberade djur som bär på smittan i deras lymfoida vävnader”. Kommissionen har i sitt skriftliga yttrande inte bestridit detta uttalande från AFSSA och har endast påpekat att de siffror som nämnts skall betraktas med viss försiktighet och att de avser all TSE varav endast BSE är zoonotiskt.

95 På grundval av TSE-snabbtester avgörs om kött och produkter från djur från en besättning, i vilken ett fall av TSE har påvisats och i vilken enligt kommissionens uppfattning BSE kan uteslutas med hjälp av särskiljande tester, kan släppas ut på marknaden.

96 Det framgår av de ifrågasatta bestämmelserna att djur, inklusive genetiskt känsliga får och getter som hör hemma på en anläggning på vilken ett fall av TSE har bekräftats, följaktligen kan slaktas för att användas som livsmedel medan det inom ramen för den bestämmelse som föregick förordning nr 727/2007 hade varit nödvändigt att avliva eller destruera dem.

97 Bland dessa djur kan vissa slaktas för att användas som livsmedel utan att TSE-snabbtestas, eftersom de inte uppfyller kriterierna för att genomgå testet och ändå kan vara bärare av smittämnen såsom det har angetts ovan i punkterna 92 och 93.

98 Endast djur som är äldre än 18 månader eller som har mer än två permanenta framtänder TSE-snabbtestas, med beaktande av att det andra kriteriet endast nämns i samband med omedelbar utslaktning i punkten 2.3 d i kapitel A i bilaga VII och har

enligt kommissionens påstående vid sammanträdet utelämnats vid utslaktning under perioden för övervakning på två år som föreskrivs i punkt 4 i kapitel A i bilaga VII.

99 Kriterierna vad gäller ålder och tandbildning grundar sig på sannolikheten för att upptäcka en patogen prion i hjärnan som först på ett sent stadium uppnår en nivå som kan påvisas i vävnaden i det centrala nervsystemet. I den mån som testerna i fråga inte gör det möjligt att identifiera sjukdomen förrän på ett senare stadium är det möjligt att dra slutsatsen att smittade djur som testas inte kan upptäckas om inte en tillräcklig mängd patogena prioner har ansamlats i deras centrala nervsystem.

100 Det skall erinras om att kommissionen inte på allvar har bestridit AFSSA:s yttrande av den 13 januari 2007, i vilket denna organisation har uppskattat att 50 procent av TSE-smittade får inte upptäcks genom de test som genomförs under slaktning.

101 En jämförelse mellan punkt 2.3 b iii och punkt 4 i kapitel A i bilaga VII visar dessutom att får och getter på en anläggning där ett fall av TSE har upptäckts kan behållas på denna och slaktas för att användas som livsmedel inom två år utan att TSE-testas.

102 Detta fastställande skall bedömas mot bakgrund av AFSSA:s yttrande av den 15 januari 2007, enligt vilket risken för TSE-infektioner hos ett djur i en besättning som har klassisk skrapie är 20 till 600 gånger högre än risken för TSE-infektioner hos ett djur i den allmänna populationen. Denna risk är ännu högre för genetiskt känsliga djur. Även om kommissionen vid sammanträdet med rätta har anfört att expertkommittén för AFSSA själv har kvalificerat sifferuppskattningen i fråga som grov, har den inte bestridit det principiella påståendet om en ökad infektionsrisk i den ovan beskrivna situationen.

103 Kommissionen har nöjt sig med att hävda att sannolikheten att smittade djur inte upptäcks under perioden på två år är mycket liten, i den mån som ”detta betyder att inget av de djur som slaktas får vara smittat under dessa två år”.

104 Det är emellertid ostridigt att alla djur som slaktats för att användas som livsmedel inte TSE-snabbtestas.

105 Det skall dessutom påpekas att kommissionen i sitt skriftliga yttrande medgett att skrapie har varierande inkubationsperiod vars längd beror på flera faktorer, bland annat den genetiska arvsmassan hos värden och det orsakande smittämnets stam. Det framgår av de diskussioner som förts vid sammanträdet att inkubationstiden kan vara längre än två år. Kommissionen har anfört att den ”genomsnittliga perioden är två år” medan sökanden har uppskattat den ovannämnda perioden till fyra eller fem år.

106 Under dessa omständigheter saknar sökandens påstående, att det inom ramen för det system som inrättas genom de ifrågasatta bestämmelserna kan räknas med att djur kommer att användas som livsmedel trots att de är smittade av TSE som inte har upptäckts, ingalunda rättslig grund.

107 Det kan emellertid såsom har påpekats, vid första anblicken, anses att det i yttrandena från AFSSA av den 15 januari 2007 och EFSA av den 8 mars 2007 ges uttryck för en faktisk vetenskaplig osäkerhet vad gäller de omständigheter under vilka andra TSE än BSE skulle kunna överföras till människor. Det kan med dagens kunskap inte uteslutas att förtäring av kött och produkter från djur smittade med andra TSE än BSE utgör en fara för människors hälsa.

108 De två ovannämnda yttrandena förefaller dessutom ge uttryck för en påtaglig vetenskaplig osäkerhet vad gäller tillförlitligheten av särskiljande test, vilket innebär att kött och produkter från djur som bär på stammar av BSE som inte har upptäckts skulle kunna släppas ut på marknaden, vilket utgör en verklig fara för människors hälsa.

109 Kommissionen har i sin skriftliga inlaga påpekat att hypotesen att TSE kan förekomma hos får är ”högst osannolik”.

110 Det skall emellertid påpekas att det i skäl 6 till förordning nr 727/2007 nämns att ”[BSE] hos en get hade påvisats 2005 och tre ovanliga fall av TSE hos får där BSE inte kunde uteslutas”. Kommissionen har vid sammanträdet klargjort att de tre fallen i fråga fortfarande analyserades och att det inte gick att dra någon definitiv slutsats på detta stadium.

111 Kommissionen har även företett ett yttrande från EFSA av den 25 januari 2007, i vilket risken anges vara 0,3/0,5 fall BSE per 10 000 slaktade djur. Detta gäller uteslutande får. Som sökanden riktigt har påpekat skall denna bedömning avse hela fårpopulationen i gemenskapen som av sökanden har uppskattats till 67 miljoner för att den exakta räckvidden skall kunna bedömas.

112 Förstainstansrätten konstaterar i vart fall att den risk för människors hälsa som förekomsten av BSE hos små idisslare utgör, tydligt har erkänts i punkt 2.3 a i kapitel A i bilaga VII, i vilken det föreskrivs att när TSE bekräftas hos får eller get och om BSE inte kan uteslutas, skall alla andra får och getter på anläggningen, i den mån det går att identifiera föräldrarna till det djur vars sjukdom har bekräftats och den senaste avkomman från det hondjur vars sjukdom har bekräftats, avlivas och destrueras fullständigt.

113 Kommissionen har slutligen understrukit att risken för att kött från TSE-smittade djur släpps för konsumtion inte utgör en ny risk, eftersom den redan förelåg innan förordning nr 727/2007 antogs och att den har beaktats inom ramen för riskhanteringen.

114 Förutom att detta uttalande motsägs av svarandens egna påstående att de franska myndigheternas ståndpunkt innebär att risknivån läggs på ”nollrisknivå” vid tillämpningen av försiktighetsprincipen, förefaller det som att den situation som rådde innan förordning nr 727/2007 antogs, i fråga om risken för människors hälsa, inte kan jämföras med den som är för handen till följd av tillämpningen av de ifrågasatta bestämmelserna.

115 Det skall nämligen framhållas att utöver den omständigheten att det övervakningsprogram av får och getter som föreskrivs i förordning nr 270/2002 inte sker systematiskt och att det är möjligt att kött och produkter från genetiskt resistenta djur levereras som livsmedel, tillkommer omständigheten att kött och produkter från djur från besättningar som är smittade av TSE och som bär på en känslig genotyp och som skulle ha avlivats eller destruerats i det system som föregick det som inrättades genom förordning nr 727/2007, släpps ut på marknaden.

116 Sammanfattningsvis är sökandens påstående att de ifrågasatta bestämmelserna inte minskar den risk som TSE utgör för människors hälsa utan riskerar att öka den, vid första anblicken, inte irrelevant. Under dessa omständigheter skall påståendet att försiktighetsprincipen åsidosatts till följd av att kommissionen har hanterat risken felaktigt prövas närmare. Denna prövning skall anstå till prövningen av talan rörande huvudsaken.

Krav på skyndsamhet

Parternas argument

117 Sökanden har begärt uppskov med verkställigheten av de ifrågasatta bestämmelserna till följd av att en allvarlig och irreparabel skada för folkhälsan kan orsakas om bestämmelserna genomförs. Svaranden har i detta sammanhang påpekat att kött och slakteriprodukter från besättningar smittade med TSE som inte har påvisats från och med den 17 juli 2007, skulle kunna släppas ut på marknaden, vilket utgör en fara för människors hälsa.

118 Sökanden har vidare anfört, att om det inte med säkerhet kan antas att skadan kommer att inträffa, räcker graden av sannolikhet för att skada inträffar för att ansökan om interimistiska åtgärder skall anses motiverad.

119 Kommissionen har påpekat att de franska myndigheterna har begärt uppskov med verkställigheten av de ifrågasatta bestämmelserna på grund av en påstådd risk för folkhälsan som kan uppkomma till följd av att bestämmelserna genomförs, och närmare bestämt av den omständigheten att kött och produkter från djur med annan TSE än BSE kan släppas ut på marknaden som livsmedel.

120 Kommissionen har påpekat att det bortsett från den omständigheten att denna situation redan råder i dagens läge skall erinras om att det i dag inte finns något bevis för att skrapie kan överföras till människor och att särskiljande test inte endast är tillförlitliga, utan dessutom utgör en del av en hel rad åtgärder.

121 Kommissionen anser härigenom att risken för den allvarliga och irreparabla skada som de franska myndigheterna har gjort gällande är hypotetisk och därmed inte kan motivera de begärda åtgärderna.

Förstainstansrättens bedömning

122 Det skall erinras om att syftet med ett interimistiskt förfarande är att säkerställa att det kommande slutliga avgörandet får full verkan, för att undvika brister i det rättsliga skydd som gemenskapsdomstolarna skall säkerställa (beslut meddelat av domstolens ordförande den 3 maj 1996 i mål C-399/95 R, Tyskland mot kommissionen, REG 1996, s. I-2441, punkt 46). För att uppnå detta mål skall frågan om huruvida en ansökan om interimistiska åtgärder ställer krav på skyndsamhet bedömas med beaktande av om det är nödvändigt att fatta ett interimistiskt beslut för att undvika att den som ansöker om den interimistiska åtgärden orsakas allvarlig och irreparabel skada (beslut meddelat av domstolens ordförande den 18 november 1999 i mål C-329/99 P(R), Pfizer Animal Health mot rådet, REG 1999, s. I-8343, punkt 94).

123 Det ankommer på den part som gör gällande en allvarlig och irreparabel skada att styrka förekomsten av densamma. Det krävs inte att skadan kommer att inträffa med absolut säkerhet. Det räcker att den kommer att inträffa med en tillräcklig grad av sannolikhet. Sökanden är dock skyldig att bevisa de omständigheter som ligger till grund för antagandet att en sådan skada kommer att inträffa (domstolens beslut av den 29 juni 1993 i mål C-280/93 R, Tyskland mot rådet, REG 1993, s. I-3667, punkt 34, och beslut meddelat av domstolens ordförande den 17 juli 2001 i mål C-180/01 P(R), kommissionen mot Naloo, REG 2001, s. I-5737, punkt 53).

124 I förevarande fall har de franska myndigheterna, som har ansvaret för allmänintresset att skydda folkhälsan, begärt uppskov med verkställigheten av de ifrågasatta bestämmelserna på grund av den risk för folkhälsan som följer av att bestämmelserna genomförs.

125 Såsom sökanden har gjort gällande, utan att kommissionen gjort några invändningar, skall den ovannämnda situationen bedömas mot bakgrund av betydelsen av handeln inom gemenskapen med kött från små idisslare.

126 Det är ostridigt att får, inklusive djur som bär på en känslig genotyp, och getter från en besättning i vilken ett fall av TSE har påvisats sedan den 17 juli 2007 i hela Europa får slaktas för att användas som livsmedel.

127 Vid prövningen av kravet på skyndsamhet i det enskilda fall som är för handen i förevarande mål skall beaktas att de faktiska och rättsliga argument som sökanden har lagt fram till stöd för *fumus boni juris*, med hänsyn till de uppgifter som domstolen i det interimistiska förfarandet har tillgång till, verkar befogade.

128 Förstainstansrätten finner därför att kött och produkter från TSE-smittade djur sedan den 17 juli 2007 kan ha levererats som livsmedel.

129 Det skall noteras att två specialiserade och oberoende organ nyligen har dragit slutsatsen att det, även om det inte finns bevis för ett epidemiologiskt eller molekylärt samband mellan klassisk eller atypisk skrapie och TSE hos människor, eller att

BSE-smittämnet är det enda TSE-smittämne som identifierats som zoonotiskt, inte är möjligt till följd av deras mångfald i dagens läge, att utesluta att andra TSE-smittämnen hos djur kan överföras till människor. Under dessa omständigheter utgör konsumtionen av kött och produkter från ett djur smittat med annan TSE än BSE en potentiell fara för människors hälsa.

130 De yttranden som lämnats av de två organen ger också uttryck för en reell vetenskaplig osäkerhet vad gäller tillförlitligheten av särskiljande test som syftar till att skilja mellan BSE och skrapie. Konsumtion av kött och produkter från ett BSE-smittat djur utgör emellertid en verklig fara för människor.

131 Om, såsom kommissionen har anfört, den risk för folkhälsan som förekomsten av kött och produkter från TSE-smittade djur på marknaden utgör förelåg redan innan de ifrågasatta bestämmelserna antogs, har risken objektivt ökat till följd av de bestämmelsernas ikraftträdande, på grund av att kött eller produkter från TSE-smittade besättningar som skulle ha avlivats eller destruerats i enlighet med det regelverk som föregick det som inrättades genom förordning nr 727/2007, släppts ut på marknaden.

132 Det skall påpekas att AFSSA i ett yttrande av den 13 juni 2007 inom ramen för en uppskattning av endast omfattningen har anfört att genomförandet av de ifrågasatta bestämmelserna år 2006 skulle ha lett till att minst 1 000 franska slaktkroppar som bar på ett stort antal infektioner levererades för konsumtion.

133 Det kan under dessa omständigheter konstateras att kravet på skyndsamhet är uppfyllt i förevarande mål.

Intresseavvägning

Parternas argument

134 Sökanden har erinrat om att även om det medför kostnader att bibehålla gällande lagstiftning, är denna kostnad med hänsyn till folkhälsan inte någon oproportionerlig åtgärd, medan genomförandet av de ifrågasatta bestämmelserna skulle kunna orsaka allvarlig och irreparabel skada på människors hälsa.

135 Det framgår emellertid av rättspraxis att avvägningen mellan de föreliggande intressena inte kan leda till annat än att skyddet av folkhälsan inför en dödlig risk, som mot bakgrund av nu gällande vetenskapliga rön inte kan uteslutas, måste ges företräde framför ekonomiska hänsyn (domstolens beslut av den 12 juli 1996 i mål C-280/96 R, Förenade kungariket mot kommissionen, REG 1996, s. I-3903, punkterna 90–93.

136 Sökanden har tillagt att det inte skulle vara möjligt att återgå till nuvarande situation om bestämmelserna tillämpades omedelbart, i det fall de ifrågasatta bestämmelserna ogiltigförklarades, när målet rörande huvudsaken avgörs.

137 Sökanden anser följaktligen att intresseavvägningen motiverar uppskov med verkställigheten av de ifrågasatta bestämmelserna.

138 Kommissionen har bestridit sökandens påståenden vad gäller avyttring av kött och produkter som kan vara farliga för konsumtion och har anfört att det med hänsyn till de tekniska framstegen inte längre är motiverat att behålla bestämmelser om utslakt-

ning och destruering av hela besättningen med undantag för resistenta djur och att det skulle strida mot proportionalitetsprincipen att bibehålla dem.

139 Kommissionen anser att de nya bestämmelserna i förordning nr 999/2001 skulle ge större frihet åt jordbrukarna, utan att minska den aktuella säkerheten för konsumentens hälsa och att avvägningen av de berörda intressena under dessa omständigheter uppenbarligen ger företräde för tillämpningen av de ifrågasatta åtgärderna.

Förstainstansrättens bedömning

140 När förstainstansrätten inom ramen för en ansökan om interimistiska åtgärder företar en avvägning mellan de olika berörda intressena skall den avgöra huruvida en eventuell ogiltigförklaring av den omtvistade rättsakten, när målet rörande huvudsaken avgörs, skulle göra det möjligt att ändra på den situation som skulle uppstå om beslutet verkställdes omedelbart och, omvänt, om uppskov med verkställighet av denna rättsakt skulle utgöra hinder för dess fulla verkan för det fall talan rörande huvudsaken ogillades (beslut i det ovan i punkt 59 nämnda målet kommissionen mot Atlantic Container Line m.fl., punkt 50, och i det ovan i punkt 135 nämnda målet Förenade kungariket mot kommissionen, punkt 89).

141 Det bör erinras om att hälsoskyddet i detta avseende tveklöst har företräde framför ekonomiska hänsyn (se beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 30 juni 1999 i mål T-70/99 R, Alpharma mot rådet, REG 1999, s. II-2027, punkt 152 och där angiven rättspraxis). Då en allvarlig risk för folkhälsan har åberopats kommer gemenskapsdomstolarna, som förvisso formellt är helt självständiga vid intresseavvägningen, följaktligen nästan alltid att ge företräde för skyddet för folkhälsan (se, för ett liknande resonemang, beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 11 april 2003 i mål T-392/02 R, Solvay Pharmaceuticals mot rådet, REG 2003, s. II-1825, punkt 122).

142 I sina inlagor har kommissionen inte uppgett ekonomiska hänsyn för att sätta sig emot sökandens begäran om vilandeförklaring, utan har på nytt hävdat att den har visat att genomförandet av de ifrågasatta bestämmelserna inte skulle leda till att kött och produkter som kan vara farliga skulle tillhandahållas för konsumtion och att det är en oproportionerlig åtgärd att bibehålla bestämmelserna om avlivande och destruering av hela besättningen mot bakgrund av nu gällande vetenskapliga rön.

143 Det skall emellertid erinras om att, med hänsyn till de uppgifter som domstolen i det interimistiska förfarandet har tillgång till, de faktiska och rättsliga argument som sökanden har lagt fram till stöd för *fumus boni juris* verkar hållbara och att det ovan har fastställts att det föreligger en allvarlig risk för allvarlig och irreparabel skada för personers hälsa.

144 Såsom sökanden med rätta har påpekat skulle en vilandeförklaring av de ifrågasatta bestämmelserna inte utgöra hinder för bestämmelsernas fulla verkan i det fall talan rörande huvudsaken ogillades, eftersom det endast skulle betyda att deras verkan förskjuts i tiden. Däremot medför en effektiv och omedelbar tillämpning av de ifrågasatta bestämmelserna att kött och produkter som kan vara farliga tillhandahålls för konsumtion och att konsumenterna eventuellt smittas. Denna situation kan inte avhjälpas om förstainstansrätten ogiltigförklarar bestämmelserna.

145 Vad beträffar synpunkten att jordbrukarna ges större frihet har kommissionen vid sammanträdet klargjort att de sistnämnda hade stora problem att återskapa sina besättningar av resistenta djur och att uppmjukningen av hälsoskyddsåtgärderna i de ifrågasatta bestämmelserna i praktiken gör det möjligt att säkerställa att uppfödare i högre grad respekterar skyldigheten att anmäla dessa kliniska fall och på så sätt effektivt förhindra ”risken att de undkommer”.

146 Det skall emellertid påpekas att kommissionen själv har betonat att möjligheten att behålla djur på den anläggning där ett fall av TSE har upptäckts åtföljs av en intensifierad kontroll på den ovannämnda anläggningen under två år. Denna situation är säkerligen hämmande för jordbrukaren och kan inte effektivt förhindra ”risken att de undkommer”.

147 Den rent hypotetiska fördelen som kommissionen har angett kan inte anses väga tyngre än den allvarliga skada på folkhälsan som en effektiv och omedelbar tillämpning av de ifrågasatta bestämmelserna skulle kunna orsaka och som inte skulle kunna åtgärdas om talan i sak senare ogillades.

148 Intresseavvägningen medför således inte att begäran om uppskov med verkställigheten skall avslås såsom kommissionen har begärt.

149 Sammanfattningsvis bör sökandens begäran bifallas, eftersom villkoren för beviljande av uppskov med verkställigheten av de ifrågasatta bestämmelserna är uppfyllda.

150 Kommissionen anser att de åtgärder som ifrågasatts av de franska myndigheterna, nämligen begränsningen av den intensiva övervakningen till två år, inte kommer att tillämpas förrän om två år och att det följaktligen inte finns något skäl att vilandeförklara dem.

151 Det skall emellertid erinras om att åtgärden att bibehålla djuren på den anläggning där ett fall av TSE upptäckts under förbud för förflyttning till andra anläggningar under en period på två år efter det att senaste fallet av TSE har bekräftats, såsom föreskrivs i punkt 2.3 b iii och punkt 4 i kapitel A i bilaga VII är fullt tillämplig sedan 17 juli 2007. Mot bakgrund av den omständigheten att djuren i fråga under denna period på två år kan sändas till ett slakteri och deras slaktkroppar levereras som livsmedel och osäkerheten med avseende på den tid förfarandet i målet vid domstolen kommer att pågå, skall tillämpningen av punkt 3 i bilagan till förordning nr 727/2007, i den del som punkt 2.3 b iii, punkt 2.3 d och punkt 4 införs genom denna bestämmelse i kapitel A i bilaga VII, skjutas upp till dess att dom meddelas i huvudsaken.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN I DET INTERIMISTISKA FÖRFARANDET

följande:

1) Tillämpningen av punkt 3 i bilagan till kommissionens förordning (EG) nr 727/2007 av den 26 juni 2007 om ändring av bilagorna I, III, VII och X till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 999/2001 om fastställande av bestämmelser för förebyggande, kontroll och utrotning av vissa typer av transmissibel spongiform encefalopati skjuts upp, i den del som punkt 2.3 b iii, punkt 2.3 d och punkt 4 införs genom denna bestämmelse i kapitel A i bilaga VII i förordning (EG) nr 999/2001, till dess att dom har meddelats i huvudsaken.

2) Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.

Luxemburg den 28 september 2007

Justitiesekreterare	Domare
E. Coulon	M. Vilaras